

တွေးမိသ်များရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ

စာရေးသူ။ ။ ဒေါက်တာဓမ္မပိယ (ITBMU)

အရင်တစ်ပတ်က အတွေးအမြင်နှင့်စပ်ပြီး ဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရှိသမျှ email လိပ်စာလေးနဲ့ ဖြန့်လိုက်ရတာဆိုတော့ ရသူလဲရ၊ မရသူလဲမရဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထိုဆောင်းပါးလေးကိုဖတ်ရသူများက အတွေးချင်းတိုက်ဆိုင်သွားလို့ထင်ပါရဲ့ ဆောင်းပါးကိုဖတ်ရလို့ကျေနပ်မိပါကြောင်း စာရေးလာကြတယ်။ ဒီအတွက် အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုနဲ့အညီ တုန့်ပြန်စကားပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ **“Thank you”** ပေါ့။ အားပေးလို့ဆက်ရေးနေခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်ပါ။ အတွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေးစရာလေးတွေ နောက်ထပ်ပေါ်လာလို့ရေးလိုက်တာ။ အတွေးဆိုတာ မှန်တာတွေရှိသလို၊ မှားတာတွေလဲရှိနိုင်တယ်ဆိုတော့ မိမိတွေးတဲ့အတွေးကို ပြန်လည်သုံးသပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အမှားနည်းပြီး၊ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်တာကို ကိုယ်တိုင်သဘောပေါက်လာမှာပါ။ မိမိတွေးတဲ့အတွေးပေါ်မှာ ပြန်လည်တွေးတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်မျိုးဆိုတာ လေ့ကျင့်ယူမှရနိုင်တာ။ “အတွေးများရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ . . .” ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သလဲဆိုတာ ဂယဏနမသိနိုင်ပေမဲ့ ကိုယ်တွေးတဲ့အတွေးကို မှန်၊ မမှန် ပြန်လည်တွေးခြင်းဖြင့် ကုသိုလ်စိတ်တွေကို ဖြစ်ခွင့်ပေးစေချင်လို့ပါ။

အတွေးဆိုတာ မကျေနပ်တဲ့အခါမှာတွေးတဲ့အတွေးမျိုးတွေရှိသလို၊ ကျေနပ်တဲ့အခါမှာတွေးတဲ့ အတွေးမျိုးတွေလဲရှိတယ်။ မုန်းလို့တွေးတာ၊ ချစ်လို့တွေးတာ၊ မဖြစ်ခြင်လို့တွေးတာ၊ ဖြစ်ချင်လို့တွေးတာ - စတဲ့အတွေးမျိုးစုံရှိတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲတွေးတွေး တခါတရံမှာ အတွေးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ သံသယစိတ်တွေ၊ အာယာတစိတ်တွေ၊ ချစ်စိတ်တွေ၊ မုန်းစိတ်တွေ၊ မနာလိုစိတ်တွေ၊ ဝန်တိုစိတ်တွေပါဝင်နေတတ်တယ်။ သတိပြုနိုင်ဖို့ပါ။ အတွေးစိတ်များရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ထင်သာမြင်သာမရှိတဲ့ပုံရိပ်တွေနဲ့ မပီတိုးတစ်ဝါးဖြစ်နေတဲ့စိတ်တွေလဲရှိနေတတ်တယ်။ မုန်းစိတ်တွေ (သို့မဟုတ်) ချစ်စိတ်တွေ လွန်ကဲနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ မနက်ဖြန်ခါအတွက် သူ့ဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုတင်မသိနိုင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မနက်ဖြစ်ခါဆိုတဲ့အချိန်ဟာ မရေရာတဲ့အချိန်ကာလတစ်ခုဖြစ်နေလို့ပါ။

အတွေးစိတ်နဲ့သာယာလှပတဲ့ဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်သလို၊ အတွေးစိတ်ကြောင့်လဲ သာယာလှပတဲ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် တွေးတဲ့အခါ မျှမျှတတတွေးတတ်ဖို့တော့လိုပေလိမ့်မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးရင် ချစ်ခင်စိတ်နဲ့တွေးရင် ချစ်ခင်တဲ့သူကို ကြီးပွားချမ်းသာစေချင်သလို၊ မုန်းစိတ်နဲ့တွေးရင် မုန်းတဲ့သူကို ပျက်စီးစေ ချင်တဲ့စိတ်တွေနေဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်စိတ်၊ မုန်းစိတ်တွေရဲ့နောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ လူအတော်များများတွေးမထားကြဘူး။ ဒီနေရာမှာ သာဓကလေးတစ်ခုကိုတင်ပြပါရစေ။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ စတိုရီလေးတစ်ခု။ သူ့ချစ်သူအပေါ်မှာ နာကျည်းစိတ်တွေဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်ပဲ သူ့ချစ်သူကို လမ်းတစ်ဖက်ကပလက်ဖောင်းဖော်မှာ အခြားသူတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲလမ်းလျှောက်နေတာကိုမြင်ရတော့ စိတ်ထဲမှာနာကျည်းလွန်းလို့ ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်လာတဲ့ကားနဲ့ တိုက်သတ်ပစ်ချင်တဲ့ အတွေးတွေပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးစိတ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ သူ့ဘယ်စဉ်းစားနိုင်မလဲ။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်းဆိုသလို တစ်ဖက်လမ်းကို ဖြတ်ကူးဖို့ကားကိုရုတ်တရက်ချိုးကွေ့လိုက်တယ်။ ကားကိုချိုးအကွေ့မှာ တဖက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လာတဲ့ ကားနဲ့တိုက်ပြီး အဲဒီနေရာမှာပဲပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်နစ်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်။ စိတ်အတွေးရဲ့အဆင်အခြင်မဲ့ပုံကို မှန်းဆကြည့်လို့ရနိုင်တယ်။ တကယ်တော့ သူ့အတွေးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်သေဖို့မဟုတ်ပါ။ မုန်းသူတွေကိုသေစေချင်လို့ တမင်ကိုကားနဲ့တိုက်သတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွေးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဖြစ်လာမဲ့အန္တရာယ်တွေကို သူ့သတိမမူနိုင်ဘူး။ ဒါကတော့ ပုထုဇဉ်လူသားတို့ရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပါ။ ပုထုဇဉ်တွေဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလောက်သာတွေးတတ်ကြတာ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလောက်သာ စဉ်းစားတတ်ကြတာ။ တရားမျှတခြင်း။ မမျှတခြင်းကို တွေးနိုင်သူကခပ်ရှားရှားပါ။ “ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ” မို့ စဉ်းစားနိုင်အောင်ပြောရခြင်းပါ။

အတွေးစိတ်တွေဆိုတာ မတွေးတတ်ရင် အကုသိုလ်စိတ်တွေဖြစ်ရုံတင်မက အန္တရာယ်တွေပါကျရောက်နိုင်တာ။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က သာဓကလေးတစ်ခုပါ။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဦးရီးတော်လဲဖြစ်။ ယောက္ခမလဲဖြစ်တဲ့ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းဟာ တူလဲတော်၊ သမက်လဲတော်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ “ကမ္ဘာကြေသော်လဲ ဥဒါန်းမကြေနိုင်”အောင်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ကိစ္စ။ သူ့ဘက်ကကြည့်ရင်လဲ ဘုရားအပေါ်မှာ သူ့နာကြည်းမယ်ဆိုလဲ နာကြည်းလောက်စရာပါ။ “မယားထိ ဓားကြည့်” ဆိုတဲ့ လောကအဆိုရှိသလို၊ သမီးထိတော့ ဓားလောက်နဲ့မရနိုင်တော့ပဲ စစ်ခင်းလိုတဲ့အထိဖြစ်နေတဲ့သဘောပါ။ သူ့အတွက် ထိန်းမရနိုင်တဲ့နာကြည်းစိတ်တွေဟာ ဒီရေအလား၊ မုန်တိုင်းအလားဖြစ်နေတာ။ ဒေါသမုန်တိုင်းတွေဟာ မိုးအသွင်ပြောင်းပြီး၊ သူ့စိတ်တွေဟာ ပိတ်သဲမဲမှောင်နေတဲ့ မိုးမုန်တိုင်းကြီးပမာ။ သူ့သမီးလေး သွေးနုနု၊ သားနုနုအချိန်မှာ ကိုယ့်တစ်ဖို့ကိုသာကြည့်ပြီး ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကိုမယူပဲ ကိုယ်လွတ်ရုံးပြီး တောထွက်သွားတဲ့ဘုရားလောင်းသိဒ္ဓတ္ထကို သူ့ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလဲ။

တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ဆိုသလို နောက်ထပ်မကျေနပ်စရာအကြောင်းတစ်ခုက ထပ်မံပေါ်လာပြန်တယ်။ (ဘုရားရဲ့) သာသနာတော် အတွင်းဝင်ရောက်လာတဲ့ သူ့သားဒေဝဒတ်ကို သင့်တော်တဲ့ရာထူးဌာနန္တရမပေးပဲ ရန်သူလို သဘောထားဆက်ဆံနေတဲ့ကိစ္စ။ ဒီအကြောင်းနှစ်ချက်က သူ့အတွက် “ကမ္ဘာကြေသော်လဲ ဥဒါန်းမကြေနိုင်”အောင် စိတ်အစဉ်မှာ လွှမ်းမိုးနေတာ။ သူ့အတွက်တော့သနားစရာပါ။ သူ့အတွေးစိတ်ကို အခြေခံပြီးပြုမူလိုက်တဲ့သူရဲကာယကံ၊ ဝစီကံတွေက လူ့သမိုင်းမှာ သူ့အတွက်အမဲစက်ကြီးတစ်ခုကို ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့စေတာ။ ဒေါသစိတ်ဖြစ်လာရင် အကြောင်းအကျိုးကို မဆင်ခြင်နိုင်တော့တာဟာ မေ့တာပါ။ အစွန်းရောက်တဲ့ အာယာတတရားတွေဖြစ်နေတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့နေနေသာသာ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့သားနဲ့သမီးအတွက် တစ်ခုခုကိုလုပ်ပြစ်ချင်လောက်အောင် နားကြည်းစိတ်တွေက ဖြစ်နေတာ။ သားနဲ့သမီးအတွက် ဘုရားအပေါ်မှာနာကြည်းလွန်းလို့ မြတ်စွာဘုရားကို သေတဲ့နေ့အထိ အတိုက်အခံပြုသွားခဲ့တာ။ တစ်နေ့မှာ မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းစားကြွတော်မူမည့်ခရီးလမ်းကို ပိတ်ဆို့ခဲ့တဲ့အကုသိုလ်ကံက သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတာ။ ဖြစ်ပုံက မြေမျိုခံသွားရခြင်းပါ။ ဒီဖြစ်ရပ်ကို ဉာဏ်နဲ့သုံးသပ်ကြည့်ရင်တော့ သံဝေဂတရားများ ပွားလောက်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . ။

သံဝေဂတရားမပွားနိုင်သူက သားဖြစ်သူဒေဝဒတ်။ ကြည့်ပါဦး။ အဖေဖြစ်သူသုပ္ပဗုဒ္ဓ မြေမျိုခံရတာ လပိုင်းမှ မကြာသေး သူ့အားလာဘ်လာဘတွေဆိတ်သုဉ်းလာလို့ ဘုရားရှင်ကို ဝတ္ထုငါးမျိုးပြုပြီး သံဃာကို သင်းခွဲလိုတဲ့ အတွေးတွေဖြစ်လာတယ်။ အကြံအစည်ကိုအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်ပြီး ယုတ်မာတဲ့အကြံနဲ့ လျှောက်ထားတယ်။ “ဘုန်းတော်ကြီးမားတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားက သံဃာတော်များအား အလိုနည်းကြဖို့၊ ရောင်ရဲကြဖို့၊ ခေါင်းပါးတဲ့အကျင့်ကိုကျင့်ကြဖို့၊ ဓူတင်အကျင့်တွေကိုကျင့်ကြဖို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တိုက်တွန်းတော်မူပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးမားတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာတော်များကို အသက်ထက်ဆုံး ဓူတင်အကျင့်ထဲမှာပါတဲ့ တောရဆောက်တည်တဲ့အကျင့် (အာရညိကဓူတင်)၊ ဆွမ်းခံစားတဲ့အကျင့် (ပိဏ္ဍပါတိကဓူတင်)၊ ပံသုကူသင်္ကန်းကိုသာဝတ်ရုံတဲ့အကျင့် (ပံသုကူလိကဓူတင်)၊ ကျောင်းကိုအမှီမပြုပဲ သစ်ပင်ရင်း၌သာနေတဲ့အကျင့် (ရုက္ခမူလဓူတင်) ဤဓူတင်လေးမျိုးနဲ့ ရဟန်းတော်များအား ရာသက်ပန် သက်သတ်လွတ်စားတဲ့အကျင့်၊ ဤဝတ္ထုငါးမျိုးကို ရာသက်ပန်ကျင့်သုံးရန် ပညတ်ချိန်တန်ပါပြီ၊ ပညတ်ပေးတော်မူပါအရှင်ဘုရား”တဲ့။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက “မသင့်တော်ဘူး ဒေဝဒတ်၊ ရဟန်းတော်များ သာသနာဘောင်မှာ ချမ်းသာစွာနေကြပါစေ။ တောမှာပဲနေနေ၊ မြို့မှာပဲနေနေ၊ ဆွမ်းခံစားလိုကစား၊ ပင့်ဖိတ်သူရှိလို့ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကိုစားလိုကစား၊ ပံသုကူသင်္ကန်းကိုမဝတ်မရုံပဲ နေလိုကနေ၊ ကျောင်းနဲ့နေလိုကနေ၊ ခွင့်ပြုထားတဲ့သားငါးကိုစားလိုကစား (သို့မဟုတ်) သက်သတ်လွတ်ကို စားလိုကစား၊ ဒီအတွက် ငါဘုရား ရဟန်းတော်များအား တင်းကျပ်တဲ့ပညတ်တော်များကို မပညတ်လို” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားစကားကိုအကြောင်းခံပြီး သံဃာကိုသင်းခွဲခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့လဲ သူ့လဲပုထုဇဉ်ပဲမို့ သူပြုတဲ့ကံဟာ မြေမျိုခံရမှ မှားမှန်းသိသွားတဲ့သဘောပါ။ တချို့လဲ သေမှပဲကိုယ့်အမှားကို မှားမှန်းသိသွားကြတာ။ ဩော်. . . ပုထုဇဉ်. . . ပုထုဇဉ်. . . မိုက်တွင်းကို အနက်ဆုံးတူးနိုင်သူများလို့ ဂုဏ်တင်ပြောရလေမလားမသိ။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်များကို သေသေချာချာတွေးကြည့်ပြန်တော့ အဖြစ်က တကယ်ကိုရင်နှင့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ပါ။ သူတို့ တတွေအားလုံးဟာ တစ်ခါတရံတွေမှ မဟုတ်ကြတာ။ ဖြစ်ချင်တော့ နားကြည်းတဲ့စိတ်က အာယာတတရားကို တိုးပွား။ အာယာတတရားတွေက လူစိတ်တွေကိုရှူးသွပ်အောင်လုပ်။ ရှူးသွပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ထင်တိုင်းလုပ်တော့ ကုစားလို့မရနိုင်တဲ့ အမှားမျိုးတွေကိုကျူးလွန်။ ဖြစ်ပြီပေါ့။ အမှန်းသည်ဘဝနဲ့ အမှန်းဝန်ကိုထမ်းပြီး အမှန်းဆိုတဲ့ခရီးကြမ်းကြီးကို လျှောက် လှမ်းနေတဲ့ခရီးသည်ရယ်။ ဘယ်အထိများ အာယာတတရားတွေနဲ့ဆက်လက်ပြီးလျှောက်လှမ်းမှာလဲလို့ စာနာစိတ်နဲ့ မေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။ သူ့အမြင်နဲ့သူတော့ လုပ်သင့်လို့လုပ်နေတယ်လို့ထင်နိုင်ပေမဲ့ အများအမြင်မှာတော့ ဝဋ်ကျွေးတွေပဲ ရှိနေလို့လား။ ကံတွေကပဲ ဆိုးနေလို့လား။ အတိတ်ကတင်ရှိခဲ့တဲ့ ရန်ငြိုး၊ ရန်စတွေကပဲ မကုန်နိုင်သေးလို့လား။ သင်အတွက် ဝေခွဲပေးဖို့ခက်လိုက်တာ ကံခေတဲ့ ခရီးသည်ရယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်က သားသမီးများအပေါ်မှာထားရှိတဲ့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ မေတ္တာတရားမျိုးကို သက်သေထူပြနေတာလားလို့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့အမှုအတွက် လျှောက်လွှဲချက်ပေးနေတဲ့ရှေ့နေအား ဝင်ကူလို့မေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ဖြစ်ချင်ရာတွေဖြစ်ရလို့ အတွေးမှားသည့်သာမကတွေလဲ များစွာရှိနေသေးတယ်။ လူ့ဘဝမှာ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတွေ ရှိနေသေးသမျှကာလပတ်လုံး အမှန်းဆိုတဲ့ အသီး၊ အပွင့်တွေ ရှိနေဦးမှာပဲ။ မုန်းလို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တင်ကြသလို၊ ချစ်လို့လဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်တတ်ကြသေးတယ်။ အပြစ် တင်ခြင်းမျိုးဆိုတာ ပုထုဇဉ်တို့ကစားလေ့ကစားထရှိတဲ့ Game (ကစားနည်း)တစ်မျိုးလို့ပဲဆိုပါရစေ။ အပြစ်တင်တဲ့ အလုပ်ဟာ မကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုးဖြစ်ပေမဲ့ တခါတရံမှာတော့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းသွားတာလေးတွေကိုလဲ တွေ့ရတတ် သေးတယ်။ အပြစ်တင်တဲ့အလုပ်မျိုးဆိုတာ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့အလေ့အကျင့်လို့ထင်ရပေမဲ့ သောတာပန်လို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မျိုး တွေမှာလဲ ဖြစ်နေတတ်တာမျိုးမို့ အံ့အားလဲသင့်မိပါရဲ့။ ဒီနေရာမှာ ဒီသာမကလေးကို တင်ပြပါရစေ။ ဓမ္မပဒဝတ္ထုမှာ “ဦးပြည်းကတုံးတွေ” လို့ဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဟန်းငယ်လေးနဲ့မြေးမလေးတို့ ငြင်းခုံမှုဖြစ်ကြတဲ့အခါမှာ မြေးမဖက်က ဘက်လိုက်ပြီး ရဟန်းငယ်ကိုအပြစ်တင်ခဲ့တဲ့ သောတာပန်ကျောင်းအကြီးဝိသာခါရုံဖြစ်ရပ်က သက်သေပြုစရာတစ်ခု အနေနဲ့ သမိုင်းမှာကျန်ရစ်နေခဲ့တာ။

မြေးငယ်ရာဟုလာကို သင်္ကန်းဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘုရားရှင်ကို အပြစ်တင်ခဲ့မိတဲ့ခမည်း တော်ကြီး သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးဖြစ်ပုံကလဲ သမိုင်းမှာထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်တယ်။ လောကထဲမှာနေသူတွေအားလုံး ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း (အပြစ်တင်ခြင်း)ဆိုတဲ့ လောကဓံမျိုးတွေဟာ လူတိုင်းပဲ မလွဲမသွေကြုံရမယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာတော့ အတွေးကမှန်ပေမဲ့ သက်ရောက်မှုအကျိုးက အများစုအပေါ်မှာ (သို့မဟုတ်) အနည်းစုအပေါ်မှာ မသက်ရောက်ပဲ ဖြစ်နေတာမျိုးတွေလဲ ရှိနေတတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားလို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာကိုပဲပြောပြော ဉာဏ်တော်ရှေ့သွားပြုပြီး ပြုလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များသည်ပင် အပြစ်တင်ခံရမှုမျိုးမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သေးလျှင် သာမန်လူသားတွေအတွက် အပြစ်တင်ခံရခြင်းဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါလို့ နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ပါ။

မြေးတော်လေးရာဟုလာကို ရှင်သာမဏပြုပေးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘုရားရှင်အပေါ်မှာ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ဖြစ်ပုံက မိခင်ဖြစ်တဲ့ယသော်ဓရာတိုက်တွန်းလိုက်လို့ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးကို ဘုရားထံမှ အမွေရနိုင်ဖို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်သင်္ကန်းစွန်းကိုဆွဲပြီး ကျောင်းကိုလိုက်ပါလာခဲ့တဲ့ သားတော်ရာဟုလာအား မြတ်စွာ ဘုရားသင်္ကန်း ဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ကိစ္စ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်အတွေးက - ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးကို သားတော်ရာဟုလာအား အမွေပစ္စည်းအဖြစ် ပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိတဲ့ သံသရာကြီးထဲမှာလည်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခတွေရောက်မယ်။ ဒီလိုတွေးပြီးတော့ လောကီအမွေကိုမပေးပဲ ဓမ္မအမွေကိုပေးလိုတဲ့အနေနဲ့ (၇)နှစ်သားအရွယ်ရှိသေးတဲ့ သားတော်ရာဟုလာအား သင်္ကန်းဝတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီသတင်းကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကြားတော့ သူ့မြေးကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ဘုရားကျောင်းတော်ကို အပြေးလိုက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျောင်းတော်ကိုရောက်တော့ မြေးရာဟုလာကို သင်္ကန်းဝတ်ပေးနေလို့ရတယ်။

မြေးလေးကိုပြန်ပြီး ခေါ်ယူလို့ရလိုရငြား ဘုရားထံသွားပြီးလျှောက်ထားကြည့်ပေမဲ့ရနိုင်မှန်းသိတော့ မြတ်စွာဘုရားကို သူ့လျှောက်ထားတယ်။ လျှောက်ထားပုံကြားရတော့လဲ ကရုဏာသက်စရာပါ။

“ဘုန်းတော်ကြီးမားတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရားသိအောင်ပြန်လည် လျှောက်ထားရရင် အရှင် ဘုရားငယ်စဉ်က ပုဏ္ဏားတော်များက အရှင်မင်းကြီးရဲ့သားတော်လေးဟာ ဘုရားဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဘုရားမဖြစ်ရင် စင်္ကြာ ဝတေးမင်းကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ လျှောက်တင်လာတဲ့နိမိတ်စကားကို အမှတ်ထားပြီး အရှင်ဘုရားကို စင်္ကြာမင်းကြီး ဖြစ်ဖို့အရေး စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တယ်။ အရှင်ဘုရားတောမထွက်နိုင်အောင်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ နေပြည် တော်ကြီးကို တံတိုင်းသုံးထပ်ကာရံထားပြီး အစောင့်တွေကို ထူထဲစွာချထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်ဘုရားဟာ အစောင့် အကြပ်တွေကြားကပဲ တောထွက်သွားခဲ့လို့ တပည့်တော်အကြီးအကျယ်စိတ်ဓာတ်တွေကျခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်မှာ ကျန်နေသေးတဲ့ သားငယ်နန္ဒမင်းသားကို အရှင်ဘုရားကိုယ်စားအစားထိုးပြီးအားကိုးခဲ့တယ်။ ဖြေသာတဲ့နည်းနဲ့ ဖြေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်ဘုရားဟာ သားငယ်ကိုနန်းတော်ထဲကနေ တပည့်တော်ကိုအသိမပေးပဲ ဆွဲထုတ် သွားခဲ့ ပြန်တယ်။ သူလက်ထပ်ခါနီးနီးဆဲအချိန်လေးမှာ အရှင်ဘုရားက သူ့ကိုကျောင်းတော်ကိုခေါ်သွားပြီး သင်္ကန်းဝတ် ပေးလိုက်ပြန်တယ်။ တပည့်တော်အကြီးအကျယ်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့တပည့်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား ပြီးဖြေသိမ့်ခဲ့ပါတယ်။ သားတော်နှစ်ပါးမရှိတော့ပေမဲ့ နန်းတွင်းမှာ မြေးတော်လေးရာဟုလာတော့ ရှိသေးလို့တော်သေး ရဲ့လို့ဖြေသိမ့်ရင်း တပည့်တော်ရဲ့အပူတွေကို သက်သာရာရစေခဲ့တယ်။ မြေးတော်လေးကိုပဲ ထီးနန်းကိုစိုးစံစေပြီး မြေးအဖိုးနှစ်ယောက်ကပိလဝတ်နိုင်တော်ကြီးကို တိုးတက်သာယာအောင်ပြုကြမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဘုရား အရှင်ဘုရားက အခုတစ်ခါ ဒီမြေးလေးကိုပါ နန်းထဲကဆွဲထုတ်ပြီး သင်္ကန်းဝတ်ပေးလိုက်တော့ တပည့်တော်ဘယ်လိုလုပ်ဖြေနိုင်တော့ မှာလဲဘုရား” တဲ့။ စကားကို ခဏရပ်ပြီး ဆက်လက်လျှောက်ထားတယ်။

“တပည့်တော်လိုအဖေအိုကြီးကို အရှင်ဘုရားနဲ့နဲလောက်တော့ဥညာသင့်ပါတယ်ဘုရား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက် ဆုံးအနေနဲ့ အရှင်ဘုရားကို လျှောက်ထားပါရစေ။ နောက်များဆိုရင် တပည့်တော်ကဲ့သို့ ဘယ်မိဘမျိုးမှ သားသမီးများ အတွက် ပူပန်သောကတွေမဖြစ်ရလေအောင် မိဘနှစ်ပါးက ကြေကြေနပ်နပ်ခွင့်ပြုတဲ့သားသမီးမျိုးကိုသာ အရှင်ဘုရား ရှင်ရဟန်းပြုပေးဖို့ အရှင်ဘုရားအား လျှောက်ထားတောင်းပန်ပါရစေဘုရား” တဲ့။ ဖခင်ရဲ့လျှောက်ထားချက်ကို ဘုရားက အသိအမှတ်ပြုပေးလိုတာကြောင့် “ရဟန်းတို့ မိဘနှစ်ပါးက ခွင့်မပြုတဲ့သားသမီးများကို ရှင်ရဟန်းပြုမပေးရလို့ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပညတ်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားမိတာက အပြစ်တင်ခြင်းဟာ လောကသဘောအားဖြင့် ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလို့ထင်ရပေမဲ့ ဓမ္မရူထောင့်ကနေကြည့်ပြန်တော့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနေတာကိုတွေ့ရပြန်တယ်။ ဒီတော့ စေတနာနဲ့ပြောလာတဲ့စကားမျိုး၊ မေတ္တာနဲ့ပြောလာတဲ့စကားမျိုးကို အပြစ်တင်တယ်လို့ပြောမလား၊ အပြစ်ကို (သို့မဟုတ်) အပြစ်လို့ထင်ရတဲ့အရာကို သိအောင်ပြောလာတယ်လို့ဆိုမလား စဉ်းစားနိုင်ဖို့ပါ။

အတွေးဆိုတာ စိတ်ထဲမှာသာ ထင်သာမြင်သာရှိပေမဲ့ အတွေးသက်သက်နဲ့တော့ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး-လို့ ပြောဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေလဲကြားဖူးကြပါမှာ။ အတွေးဆိုတာ သူ့သက်သက်ကိုတော့ တန်ဖိုးရေးပြလို့မရနိုင်ပေမဲ့၊ ထို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတွေးကို စနစ်တကျအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရင် အတွေးကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ရလဒ်ကို တန်ဖိုးရေးပြလို့ ရနိုင်တာပေါ့။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတွေးကို စံနစ်တကျအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ကြလို့ တချို့သူဌေးကြီးတွေဖြစ်သွား ကြတာ။ တချို့ပညာရှင်ကြီးတွေဖြစ်သွားကြတာ။ တချို့သူကောင်းတွေဖြစ်သွားကြတာ။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များဆို ဘုရားတောင် ဖြစ်သွားကြတာ။ ဒီနေရာမှာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့အမြင်တရားကို လက်ရှိရသေ့ဘဝမှာပဲသူယူချင်ရင်ယူနိုင်လျှင်နဲ့မယူပဲ သုမေဓာရှင်ရသေ့တွေးဆပုံလေးက - “ငါကဲ့သို့သော ယောက်ျားမြတ်ဟာ သတ္တဝါတို့ကို ကယ်တင်နိုင်ပါလျှင်နဲ့ မကယ်တင်ပဲ တစ်ယောက်တည်းအလွတ်ရုံးပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုယူခဲ့လျှင် သင့်တော်ပါမလား” တဲ့။ အဲဒီအတွေးကိုအခြေခံပြီး ရသေ့ဘဝနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုမယူပဲ၊ ဘုရားအဖြစ်နဲ့သတ္တဝါတွေကယ်တင်နိုင်ဖို့ ပါရမီတော်တွေကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အတွေးမှရလာတဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ တန်ဖိုးလို့ဆိုရမှာပါ။

အတွေးကိုအခြေခံပြီး တရားတိုးတက်စေတဲ့သာဓကတွေလဲရှိတယ်။ တစ်ခါက အတွေးကြောင့် တရားအတက် နှေးနေတဲ့ ရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ရဲ့အဖြစ်လေးကိုကြည့်ရအောင်။ ရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ဆိုတာ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်အရာမှာ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးရထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဆိုတာ စကြာဝဠာတစ်ထောင်ကို အာရုံပြုပြီးကြည့်လိုက်ရင် စကြာဝဠာအတွင်းမှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာအားလုံးကိုမြင်နိုင်တယ်။ မွေးလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သေသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလဲမြင်တယ်။ သေးပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာကိုလဲမြင်တယ်။ သေလုဆဲဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့စိတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလဲ မြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာအတွေးစိတ်တွေကများနေတော့ ရဟန္တာ အဖြစ်ကိုမရနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာထံချဉ်းကပ်ပြီး မေးလျှောက်တယ်။ “အရှင်ဘုရား တရားအားထုတ်နေတဲ့တပည့်တော်မှာ သတိတွေလဲကောင်းနေပါတယ်။ ဝီရိယတွေလဲကောင်းနေပါတယ်။ သမာဓိ တွေလဲကောင်းနေပါတယ်။ သမာဓိအစွမ်းဖြင့် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ကိုပင် ရထားသူဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ တပည့် တော်ဟာ ရဟန္တာမဖြစ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်မှာဘာတွေများမှားနေတယ်ဆိုတာကို မိန့်ကြား တော်မူပါဘုရား” လို့လျှောက်ထားတယ်။

ဒီတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်က ရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ရဲ့သန္တာန်မှာ မထင်မရှားဖြစ်နေတဲ့ သိမ့်မွေ့တဲ့အကုသိုလ် တရားတွေကို ထောက်ပြတယ်။ “ငါ့ရှင်အနုရုဒ္ဓါ သင်သန္တာမှာရှိနေတဲ့မာနကို သင်မှမမြင်တာ။ ငါဟာ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်နဲ့ စကြာဝဠာတစ်ထောင်ကိုပင် ကြည့်နိုင်သူဖြစ်ပါလျက်ဆိုတဲ့အတွေးဟာ မာနအတွေးပဲ။ မာနဆိုတာ အကု သိုလ်တရား။ ဒါကိုသင်သတိမမူတာ။ ငါ့မှာသမာဓိတွေလဲကောင်းနေတယ်။ သတိတွေလဲကောင်းနေတယ်။ ဝီရိယတွေလဲ ကောင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဟန္တာတော့မဖြစ်သေးဘူး။ တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီထင်ရုံဆိုတဲ့အတွေးတွေ။ ဒီလိုတွေး တာက ဥဒ္ဓစ္စ။ ဘာကြောင့် ကိလေသာကုန်တဲ့ရဟန္တာအဖြစ်ကိုမရနိုင်သလဲလို့ပူပန်နေတဲ့အတွေးက ကုက္ကစ္စ။ ဒါတွေအား လုံးဟာ သိမ့်မွေ့တဲ့အကုသိုလ်တရားတွေဖြစ်တယ်”။ အကုသိုလ်တရားတွေဆိုတာ မြူမှန်လေးတွေလိုပဲ မျက် လုံးထဲရောက်သွားရင် ခိုးလို့ခုလို့ဖြစ်ပြီး မျက်စိအမြင်မကြည်နိုင်သလို၊ ကိလေသာတရားတွေဆိုတာ နဲနဲပဲရှိရှိ၊ များများပဲ ရှိရှိ ရဟန္တာအဆင့်သို့ရောက်နိုင်ဖို့အတွက် အဟန့်အတားဖြစ်နေတတ်တယ်ဆိုတာ သတိပြုဖို့ပါ။ တရားအား ထုတ်နေသူ များလဲ ငါကတရားတွေကို သူများထက်ပိုသိတယ်။ သူများထက် ငါကတရားပိုထိုင်နိုင်တယ် စတဲ့အတွေး မျိုးတွေရှိ နေသူများ သတိပြုစရာအချက်ပါ။ မာနသဘောသက်ရောက်နေခဲ့ရင်အားထုတ်သလောက် ခရီးရောက်မှာမဟုတ်လို့ သတိပေးရတာပါ။ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးကဆက်ပြီး - “ငါ့ရှင် အနုရုဒ္ဓါ၊ ဒါကြောင့် သင်ဘာကိုမှ တွေးမနေနဲ့။ နိဗ္ဗာန်ကိုသာဦးတည်ပြီး တရားအားထုတ်ပါ”လို့ပြောပြီး အမှန်လမ်းပေါ်ကိုတင်ပေးလိုက်တယ်။ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တရားကိုဆက်လက်အားထုတ်လိုက်တော့ မကြာခင်မှာပဲ ရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

ဒီဝတ္ထုကို ကောက်ချက်ချကြည့်တော့ ပါးပါးလေးသာရှိတဲ့ မာနတရားမျိုးဟာလဲ အရိယာအဖြစ်ကိုတားမြစ် နိုင်သေးတာကို တွေ့ရတယ်။ မာနတရားတွေထူးထူးထဲထဲကြီးဖြစ်နေပြီး၊ မိုးထိနီးပါးထောင်လွှားနေတဲ့မာနရှင်များအတွက် သတိတရားတွေအချိန်မှီရနိုင်ကြဖို့ပါ။ အတွေးမမှန်ရင် တရားထူး၊ တရားမြတ်များကို ရနိုင်ဖို့အတွက် အဟန့်အတားတွေ ဖြစ်နေတတ်တာမျိုးကို ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး သုံးသပ်နိုင်ကြဖို့ပါ။ မာနဆိုတာ အကုသိုလ်(စေတသိက်)တရားဖြစ်လို့ ပယ်သင့်တဲ့တရားလို့ဆိုရပေမဲ့ ရဟန္တာဖြစ်မှ ပယ်နိုင်တဲ့ တရားမျိုးမို့ မာနမရှိတဲ့ပုထုဇဉ်ရယ်လို့ ဒီလောကမှာ မရှိနိုင်တာကတော့သေချာပါတယ်။ ဒီတော့လဲ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို ဖြစ်ခွင့်မရအောင်ပိတ်ပင် တားဆီးထားတဲ့ မာနမျိုးမဟုတ်ခဲ့လျှင် အမျိုး ဘာသာ သာသနာအတွက် အမျိုးသားရေးမာနဆိုတာ ရှိရမှာပဲ။ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုး နိမ့်ကြနေ တာမြင်လို့ ပညာနဲ့မြင့်တင်ပေးနိုင်လို့ ပညာကိုကျိုးစားသင်တာ။ စီးပွားနဲ့မြင့်တင်ပေးနိုင်ဖို့ အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်တာ။ ဒီလိုမာနမျိုးကိုတော့ မရှိခဲ့ရင်တောင် မွေးမြူပေးကြရမှာ။ ဒါကစာရေးသူရဲ့အတွေးပါ။ အမြင်ခြင်းမတူလို့ အတွေးခြင်း မတူဖြစ်နေခဲ့ရင်လဲ ဘာသာနဲ့သာသနာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် သင်တွေးတဲ့အတွေးလေးကို သိပါရစေလား...။ ချမ်းသာစွာအိပ်စက်နိုင်ကြပါစေ။

ဒေါက်တာဓမ္မပိယ (ITBMU)